

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/134/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319206318
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8319206318.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: R. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX/XX, M. nad N., zast. JUDr. Igorom Šafrankom, AK Ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, právne zastúpeného Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., IČO: 47 234 679, 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.313,94 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 15Csp/91/2019-36 zo dňa 10.09.2019 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie:

I. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.313,94 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Priznal žalobcovi náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie ustanovením § 2 písm. a/, § 3 ods. 3 a ods. 5 a § 4 ods. 2 Zákona č. 250/2017 Zbierky zákonov o ochrane spotrebiteľa. Zároveň ustanovením § 2 písm. a/ Zákona č. 258/2001 Zbierky zákonov účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere (01.10.2008), článkom 3 ods. 1, 2 a 3 a článkom 5, 6 ods. 1 a 7 ods. 1 Smernice rady SR č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993.

3. Konštatoval, že má za jednoznačne preukázané, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp.zn. 15Csp/20/2018, žalobca si úspešne uplatnil svoje právo ako spotrebiteľ, keďže v tomto konaní žalobca úspešne uplatnil svoje právo a žalovaný mu bol povinný vydať bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že jedná sa o spotrebiteľský právny vzťah, kde veriteľ poskytol dlžníkovi - spotrebiteľovi peňažné prostriedky. V súvislosti s výkladom samotného pojmu úspešné uplatnenie práva zo strany spotrebiteľa poukázal súd prvej inštancie na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Obdo 45/2012 zo dňa 24.06.2013. Súd prvej inštancie považoval sumu 1.313,94 eur za primeranú a mal zato, že je dostatočnou satisfakciou pre žalobcu. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa. Žalovaný totiž pri kontrahovaní úverovej zmluvy využil tieseň žalobcu

a jeho neschopnosť plniť záväzky ďalším nebankovým spoločnostiam a poskytol žalobcovi úver za nevýhodných podmienok. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa nepriznáva právo na finančné zadosťučinenie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhala ochrany svojich práv. V danom prípade sa žalobkyňa úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

4. Súd prvej inštancie sa opieral o rozhodovaciu prax súdov napr. Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/167/2018 zo dňa 21.1.2019 a sp. zn. 21Co/114/2018 zo dňa 29.1.2019, ktorý považoval priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v presne tej istej výške ako bolo priznané vydanie bezdôvodného obohatenia za primerané a keďže v konaní pod sp. zn. 15Csp/20/2019 bolo rozsudkom priznané vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1313,94 eur, súd nemal dôvod túto sumu žalobkyňi nepriznať.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP) v spojení s ustanovením § 262 ods. 2 CSP. Konštatoval, že v danom prípade mal vo veci úspech žalobca, preto mu priznal plnú náhradu trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Právne odôvodnil svoje odvolanie ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Konštatoval, že súd prvej inštancie priznal primerané finančné zadosťučinenie na tom základe, že v konaní vedenom pod sp.zn. 15Csp/20/2018 bol žalobca vystavený útrapám a stresujúcim faktorom s konaním spojeným, preto mu vznikol nárok na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia. S uvedeným názorom súdu žalovaný nemôže súhlasiť. Bol to žalobca, ktorý konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia pod sp.zn. 15Csp/20/2018 inicioval. V tejto súvislosti konštatoval žalovaný, že súd prvej inštancie priznal bezdôvodného obohatenie na základe aplikácie desaťročnej premlčacej lehoty, ku ktorej sa vyjadril uznesením zo dňa 18.10.2018 Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 1Cdo/238/2018, z ktorého citoval. Zároveň citoval znenie ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na nejednoznačné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie pokiaľ ide o vyhodnotenie primeranosti výšky finančného zadosťučinenia, konkrétne v bode 11. Za primerané finančné zadosťučinenie súd považoval sumu 300,- eur. Napriek tomu výrok rozsudku znie na zaplatenie sumy 1.313,94 eur. Ide teda o zrejmy rozpor medzi samotným výrokom a odôvodnením rozsudku. V tejto súvislosti dal žalovaný do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 14Co/91/2012 zo dňa 10.10.2013 a tiež rozsudok Okresného súdu v Prešove zo dňa 20.01.2017 sp.zn. 29Co/105/2016 alebo uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018, z ktorých vyplýva, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie pre žalobcu, respektíve na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Zároveň citoval z unesenia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018. Pokiaľ súd prvej inštancie v predchádzajúcom konaní vyhodnotil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, žalobcovi mohla potencióálne vzniknúť len ujma na zaplatenie úrokov. Táto ujma už mu bola nahradená plnením na základe rozsudku v konaní vedenom pod sp.zn. 15Csp/20/2018. Iná ujma žalobcovi nevznikla. Žalobca ju v žalobe neuviedol, ale ani inak nešpecifikoval. Je preto nedôvodné a neadekvátne zamieňať inštitút bezdôvodného obohatenia s inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia. Pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru. Následne žalovaný poukázal na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp.zn. 10C/44/2017 zo dňa 18.04.2019. Bol to práve žalobca, ktorý o poskytnutie úveru žiadal. S výškou poskytnutého úveru bol oboznámený. Taktiež si bol vedomý, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatní úroky a poplatky. S celým týmto procesom žalobca ako klient vedome a dobrovoľne súhlasil podpisom úverovej zmluvy. Následne je pre žalovaného nepochopiteľné, aby výhodu v rýchlom získaní finančných prostriedkov, ktorú mu žalovaný poskytol pretočil na ujmu, respektíve hrozbu ujmy, za ktorú považuje primerané finančné zadosťučinenie. Žalovanému preto nie je jasné k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho je, že žalobca ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky, ale len samotnú istinu poskytnutého úveru.

Predstavuje to pre neho výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostane, je samotný veriteľ. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovať úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. v platnom znení patria úroky a poplatky. Ani súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za svoje záväzky a následne im ešte priznať primerané finančné zadosťučinenie. Žalobca v zmluvnom vzťahu so žalovaným vystupoval ako spotrebiteľ, teda slabšia strana. Postavenie slabšej strany však neznamená, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako slabšej strany silnejšej bez ohľadu na platné právo. Od spotrebiteľa sa vyžaduje určitá miera pozornosti. Európsky súdny dvor dokonca deklaroval, že sa celkovo vychádza z takého spotrebiteľa, ktorého inteligenčný kvocient nie je na hranici demencie, ale ktorý je schopný sa slobodne rozhodnúť (C-315/92). Preto žalovaný žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby rozhodnutie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov konania a trovy právneho zastúpenia.

7. Odvolanie žalovaného bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyne. Vyjadrenie k odvolaniu zaslané nebolo.

8. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil odvolací súd webovej stránke a úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove dňa 07.02.2020 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil aj správne právne závery. Možno prisvedčiť žalovanému, že skutočne v bode 11 odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie uvádza, že za primerané finančné zadosťučinenie považuje sumu 300,- eur, ale už následne v bode 13 odôvodnenia píše, že považoval sumu 1.313,94 eur za primeranú a má za to, že je dostatočnou satisfakciou pre žalobcu. Preto sa uvedenie sumy 300,- v bode 11 javí ako chyba v písaní. Odvolací súd poukazuje aj na bod 14 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého vyplýva znova, že považoval priznanie primeraného finančného zadosťučinenia presne v tej istej výške ako bolo priznané vydanie bezdôvodného obohatenia za primerané, keďže v konaní pod sp.zn. 15Csp/20/2019 bolo rozsudkom priznané vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.313,94 eur a konštatoval, že nemal dôvod túto sumu žalobcovi nepriznať.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodcovskou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z toho aspektu je plne realizované základe právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

11. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Chyba v odôvodnení v bode 11 tak, ako to vysvetlil odvolací súd vyššie nemala zásadný vplyv na správnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

12. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aký sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

13. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je teda úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

15. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.06.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

16. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinností žalobou proti dodávateľovi.

17. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

18. Súd prvej inštancie správne zistil, že žalobkyňa si v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp.zn. 15Csp/20/2018 úspešne uplatnila svoje právo ako spotrebiteľka a žalovaný jej bol povinný vydať bezdôvodné obohatenie. Túto skutočnosť nerozporuje ani žalovaný vo svojom odvolaní. Tiež konštatuje, že sa jednalo o spotrebiteľský spor, kde bol úver určený za bezúročný a bez poplatkov a žalobkyni bolo priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.313,94 eur.

19. Hodnotiaca úvaha súdu prvej inštancie nebola ľubovoľná. Súd prvej inštancie poukázal na to, že si žalobkyňa musela svoje práva brániť v súdnom konaní podaním žaloby. Žalobkyni reálne hrozila ujma v prípade, že by si žalobkyňa neuplatnila porušenie svojho práva na súde. Výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s jednou zo všeobecných právnych zásad vlastných európskej právnej kultúre, medzi ktoré patrí princíp primeranosti a to vzhľadom na žalobkyňou tvrdené a prezentované dôkazy, ktoré v konaní predložila. Odvolací súd má za to, že finančné zadosťučinenie vo výške priznaného bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľke, nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa ako namieťa žalovaný vo svojom odvolaní.

20. Súd prvej inštancie vo veci správne rozhodol, správny je i výrok o trovách konania. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 251 a § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyni nebola priznaná

náhrada trov odvolacieho konania z dôvodu, že jej preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplyvajú. Neúspešný žalovaný nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo. Preto odvolací súd v súlade so zásadou hospodárnosti vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.